

KARA ŞÖVALYE

YAVUZ BAHADIROĞLU

ketebē

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önümde büyük hedefler, yürüğüimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığıınıza dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığıımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihî Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâyeye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

KARA ŞÖVALYE

BİR ATLI

Öğle sicağında bir atlı doludizgin Bursa'ya girdi. Doğruca konağa gidip Orhan Bey'in huzuruna çıktı:

"Beni emretmişsiniz Beyim!"

Orhan Bey ayağa kalktı. Kollarını sonuna kadar açarak:

"Beri gel bre yiğitler yiğidi Sunguroğlu! Seni göreceğimiz gelmişti."

Kucaklaşmadan sonra konuya girdi:

"İzmit Rum Beyi Kalo Yani'nin şövalyeleri mülkümüzde cirit atıyor, diye duyduk. Serkeşlik ediyorlar. Bir de Kara Şövalye namlı bir soysuz türemiş. Var üzerlerine, hadlerini bildir. Buyruğumuzdur!"

"Buyruğunuz başım üzre Beyim. Köse Yusuf kardaşımla İbrahim Can'ı yanıma alıp hemen yola çıkmama ruhsat dilerim."

"Ruhsat verdim. Allah yardımcınız olsun."

Sunguroğlu diz vurup Beyi selamladıktan sonra çıktı. Köse Yusuf'u tavukları yemlerken buldu. Atından inmeden bağırdı:

"Yallah Köse kardaş, atlan gidiyoruz!"

Köse hiçbir şey sormadan ahıra koştu. Atını eyerleyip geldi. Birlikte Bursa'dan çıktılar. Bir kuş uçuşu gittiler. Ancak ondan sonra Köse:

"Hayırdır Beyim?" dedi. "Nereye gitmedeyiz?"

"İbrahim'i bulacağız," diye cevap verdi Sunguroğlu, "oradan da uçumuz beraber, küffarın tepesine ineceğiz. İzmit Rum Beyi'nin enikleri serkeşlik edermiş. Hadlerini bildirmekliğimiz buyruldu."

Ormanlık bölgede gidiyorlardı. Birden ağaçların arasından fırlayan dört atlı yolu kesti. Atlılar zırhlıydı. Zırhlarının göğsünde boydan boya bir haç vardı.

Sunguroğlu:

"Gördün mü başımıza geleni Köse kardaş," dedi, güldü, "köpeği anınca değneği hazır et derler ya herifleri andık, yolumuza çıktılar."

Haçlılardan biri kılıcını çoktan çekmişti.

"Atlarınızı, pusatlarınızı ve keselerinizi istiyoruz," dedi. "Gık etmeden verirseniz hakkınızda çok hayırlı olur."

Köse saf saf cevap verdi:

"Canımızı bağışlamanız ne büyük alicenaplık Efendimiz. Buyrun, hepsi sizin olsun!"

Köse'nin alay ettiğini anlayamamışlardı.

Yaklaştılar. Yeterince yaklaştıklarına kanaat getiren Sunguroğlu, birden kılıcını sıyırdı ve atı Şahin'i tepikleyip şahlandırdı:

"Yallah bre! Savulun, akıncılar geliyor!"

Kılıç kılıca geldiler.

Köse'nin neşesi yerindeydi. Şakalarına aralıksız devam ediyor ama payına düşen şövalyelere de nefes aldirmiyordu. Ne ki bir zorluğu vardı bu işin.

"Sunguroğlu Beyim," diye seslendi, "adamların her yanı demir. Bu kaplumbağa soyluları neresinden şişleyeceğim ben?"

"Neresinden mi İhtiyar? Kolların güçlü ise bel hizalarından vurmaya bak, istersen kafalarını kır, omuzlarını dene. Osmanlı kılıcının çifte çeliğine dayanabilecek zırh henüz icat edilmemiştir."

Kılıcını kaldırdığı gibi rakiplerinden birinin başına çaldı. Adam böğürerek yere yuvarlanırken Köse:

"Gördüm!" diye bağırdı, "aynen böyle vurdun!"

O da kılıcını rakiplerinden birinin kafasına var gücüyle indirdi. Adamın tolgası "tın" diye öttü. Sıkı bir feryat kopardı ama attan yuvarlanmadı. Sunguroğlu durumu göz ucuyla gördü, güldü:

"Hey Köse birader, iyisi mi bel kısmını dene. Baş kırmak için fazla yaşlısın!"

"Yani böyle mi?"

Rakibini karnından yaralayıp saf dışı etti.

"Becerdin İhtiyar," dedi Sunguroğlu. "Yaşşaa!"

"Bana ikide bir ihtiyar deyip durmasana bre, gücüm azalıyor. Takatten düşüyorum!"

Teke tek kalmışlardı. Sunguroğlu'nun sona kalan hasmı pek çevikti. Kendisine fazla önem verilmemesinden ve